

© 2017 Lavinia Călina

© 2017 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București

România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂLINA, LAVINIA

Neamul corbilor / Lavinia Călina. - București : Editura

Herg Benet, 2014. - 3 vol.

ISBN 978-606-8530-68-0

Vol. 3 : *Din negura timpului*. - 2017. -

ISBN 978-606-763-128-9

821.135.1

Tipărit în România

Lavinia Călina

Neamul Corbilor
vol. 3

DIN NEGURA TIMPULUI

CĂRȚILE • ARVEN

un imprint

HERG BENET
PUBLISHERS

2017

CUPRINS

Capitolul 1	
(Roxana)	5
Capitolul 2	
(Roxana)	27
Capitolul 3	
(Roxana)	53
Capitolul 4	
(Roxana)	75
Capitolul 5	
(Roxana)	95
Capitolul 6	
(Nicol)	117

Capitolul 7	
(Roxana).....	143
Capitolul 8	
(Nicol)	163
Capitolul 9	
(Roxana)	187
Capitolul 10	
(Nicol)	209
Capitolul 11	
(Roxana)	230
Capitolul 12	
(Nicol).....	248
Epilog	267

De același autor
în colecția CĂRȚILE ARVEN:

Ultimul avanpost. Vol. 1
Ultimul avanpost. Vol. 2: Vânătoarea
Ultimul avanpost. Vol. 3: Renașterea
Neamul Corbilor. Vol. 1: Copiii întunericului
Neamul Corbilor. Vol. 2: Blestemul Zorilor
Zona Zero

„Marius, să nu uiți să iei pâine!”

CAPITOLUL 1

(Roxana)

Ultimele raze ale soarelui se vedeau peste deal. Cu toate că a fost o zi însorită, sfârșitul lui noiembrie nu a fost prea călduros. În plus, vântul ce bătea amplifică frigul de afară. Nu eram prezentă fizic în acel loc, dar puteam să-l simt. Simțeam fiecare adiere, auzeam crengile copacilor trosnind, puteam să simt până și fumul de la țigara lui. Stătea rezemat de mașină și trăgea cu poftă din ea. Așa făcea de fiecare dată când îl vedeam. Trăiam totul de parcă aş fi fost acolo, mereu se întâmpla la fel.

Era îmbrăcat în niște blugi negri, puțin rupți în genunchi, purta bocanci în picioare, avea o haină mai groasă pe el, iar pe dedesubt o bluză neagră, simplă. În urechea stângă avea un cercel negru, iar pe mână purta un ceas frumos, argintiu. L-am observat când a ridicat mâna și a dus țigara la buze. Părea scump, judecând după aspect.

Nu știam cine e, nu-i aflasem vreodată

numele, dar în ultimul an era mereu prezent în viziunile mele. Chestia asta nu mă deranja, ba chiar îmi făcea plăcere să-l revăd din când în când. Nu apărea mereu, poate o dată pe lună, poate de două ori, dar pentru mine însemna ceva. Ce anume, nu puteam să-mi explic, dar mă bucuram să-l văd. Devenise pentru mine un mic scop în viață, nimeni nu știa de el. Nu povestisem nimănui, căci aici nu mai puteam avea încredere în nimeni, nici măcar în propria reflecție. El era micul meu secret.

La drept vorbind, nu îmi mai aminteam prea multe din viața mea de dinainte de-a ajunge aici. În cei aproape doi ani de când m-au închis în camera aceasta ce semăna cu un cavou, au avut grijă să-mi șteargă din minte anumite amintiri. Nu m-am putut împotrivi, nu am știut ce să fac, au avut ei grijă să devin asemeni unei legume, să nu mai am dorințe, să nu mai știu pe cine iubesc, dacă am iubit vreodată, să nu mai am forța necesară să lupt, dar apoi... dar apoi el a început să apară în mintea mea și totul s-a schimbat.

La început, imaginea lui era în ceață, abia dacă puteam să-i disting câteva trăsături, apoi treptat, treptat totul a devenit mult mai clar. Acum îl recunoșteam din prima. Știam exact trăsăturile feței lui, bărbia ovală, ochii verzi închiși la culoare, sprâncenele stufoase, mai mereu încruntate, părul castaniu, buzele subțiri, umerii lați. Părea puțin mai înalt decât

mine, cred că avea în jur de treizeci de ani, vocea lui era destul de groasă și vorbea rar.

Nici în seara aceea nu a scos prea multe cuvinte în timp ce a condus mașina, mai mult vorbise doamna ce era în dreapta lui și care acum coborâse și-i arunca o privire cicălitoare când îl văzu că fumează. Ochii ei castanii se fixară pe buzele lui, își împreună mâinile și rămase pe loc așteptând parcă o explicație din partea lui pentru acest gest. Dar el nici nu s-a sinchisit să o bage în seamă, ba chiar a și suflat fumul spre ea, în semn de sfidare.

— Încetează, îl dojeni doamna. Știi că nu suport când te văd cu prostia aia în gură. Ce naiba, nu știi că nu e sănătos?

— Haide Camelia, răspunse el. Ce pot să fac să mor? Pfff...

— Chiar nu poți și tu să te porți civilizat pentru o seară? Trebuie să fiu tot cu gura pe tine? Ai o vârstă, ce naiba, te ții de copilării.

— Pune frână, o avertiză el, zâmbind. Cine te crezi, mama?

Femeia se bosumflă când el râse, apoi așteptă ca bărbatul să termine de fumat. Erau pe un drum de țară, prăfuit, iar tocurile ei intrau ușor în pământ la fiecare pas. Lăsară mașina în spate și merseră pe o potecă printre copaci. Întreg peisajul părea atât de sumbru, mai ales că începea să se întunece tot mai mult. Pădurea din jurul lor părea un loc atât de trist din cauză că majoritatea copacilor își

pierduseră frunzele. Nu se auzeau păsări sau glasuri de animale, doar sunetul făcut de pașii lor. Totul părea atât de mort în jur.

— Mai repede, spuse bărbatul privindu-și ceasul de argint pe care-l avea pe mână. Parcă ziceai că ne grăbeam.

— Nu pot cu tocurile astea, se tot afundă în pământ.

— Data viitoare vino în șlapi. Nu înțeleg de ce m-ai cărat și pe mine după tine. La ce naiba ai carnet dacă nu ești în stare să conduci? Mai bine stăteam acasă cu Ligia.

— O să fie bine, nu îți mai face atâtea griji. Sunt Cerbii mei acolo, și mai e și Sasha cu ea. Sunt sigură că dacă se apropie cineva de casă, lupul tău nebun o să-l desfigureze până să apuce să facă un pas. Nu ții minte că la început nici pe mine nu mă lăsa să mă apropii de fetiță?

— Ce pot să spun, e un animal, simte imediat omul. Era și normal să te mârâie.

Femeia se strâmbă în spatele lui, nefiind prea încântată de acel comentariu. Merseră destul de mult până ce ajunseseră la malul unui lac. Am rămas surprinsă să văd că acolo îi mai așteptau alte persoane. Erau cu toții înconjurați de un cerc de foc, iar când Camelia și bărbatul ce îmi tot apare în vise s-au apropiat, limbile de foc s-au dat la o parte, încât cei doi să poată intra. Fețele lor nu-mi spuneau nimic, nu cred să-i fi cunoscut vreodată, sau nu îmi amintesc, dar le-am simțit energia. I-am

recunoscut pe fiecare în parte. Mă rog, am recunoscut neamurile din care făceau parte.

Știam că cei din neamul Lupilor, Cerbilor și Roibilor făcuseră o alianță, că aveau un Consiliu al cărui scop era să lupte împotriva Corbilor, tocmai de aceea am rămas surprinsă când am simțit acolo pe cineva din acela neam. Era o femeie, asta am putut distinge, dar avea un palton cu glugă și nu puteam vedea cine e. Pe ea sigur aș fi recunoscut-o dacă i-aș fi văzut fața.

Am stat o clipă și i-am numărat. Femeia aceea pe care simțeam că o cunosc, Camelia, era din neamul Cerbilor, femeia din fața ei, cea cu glugă, era clar un Corb. Lângă ea erau doi bărbați din neamul Roibilor. Apoi mai era o fată și un băiat care sigur erau lupi, iar pe aceștia aveam senzația că îi cunosc, mai ales pe el... dar.... dar nu... nu mai știu de unde. Singurul care nu făcea parte din vreun neam era bărbatul care o însoțise pe Camelia, el.. el era diferit.

— Ați întârziat, spuse unul din Roibi.

— Am avut puțină treabă, se scuză Camelia apoi se întoarse spre cei doi lupi. Mă bucur că Daniela a reușit să te convingă să ni te alături.

— Ușurel, îi tăie el elanul. Poate că ei ai reușit să-i umpli capul cu rahaturile tale, dar pe mine nu mă convingi. Mi-am călcat pe demnitate și am acceptat să vin aici, să stau în același cerc cu o cioară...

— În locul tău mi-aș alege cu grijă cuvintele, îl avertiză femeia din Neamul Corbilor.

— În locul tău nu aș sta atât de relaxată printre dușmani, îi răspunse el pe același ton tăios. Nu știu încă prin ce minune ceilalți te lasă încă să respiri, dar, dacă ar fi fost după mine, erai de mult hrană pentru viermi, și tu, și tot neamul tău infect.

— Probabil e același motiv pentru care și eu îți permit să respiri. Avem un scop comun, iar asta, cel puțin pentru moment, ne poate face să ajungem la un acord.

— Ce ar fi să te întorci înapoi la Radu și să-i spui că ne pișăm pe acordul lui?

— Radu nu știe că sunt aici!

Cuvintele femeii din Neamul Corbilor îl surprinseseră pe bărbat. Nu dori ca ceilalți să-i remarce surprinderea, nu voia să-i ofere acelei femei senzația că ar fi interesat de pactul propus de ea, dar era ceva în interiorul lui care-i dicta că ar fi bine să asculte întâi ce are de spus.

— Nu știu ce jocuri faceți voi aici, continuă el, dar pe un ton mult mai calm. Nu am idee când ați decis să formați o alianță cu cineva din acest neam, dar eu în corbi nu pot avea încredere. Singurul lucru ce m-a făcut să vin în seara asta aici e că Daniela mi-a spus că e ceva legat de Roxana.

M-a cuprins o senzație ciudată când mi-am auzit numele rostit de el. Ascultându-i vocea, chiar dacă era plină de ură, mi-a trezit un fel de

amintire. Sigur îl știam, ceva în interiorul meu îmi dicta că am fost cândva destul de apropiați.

— Prostiile voastre cu dracu' știe ce profeții să le țineți pentru voi, continuă el pe același ton tăios. Nu cred un cuvânt.

— Liviu, te rog, spuse fata de lângă el. Nu sunt prostii, ai să vezi la momentul potrivit că totul are să se lege, iar ea se va întoarce să ne salveze și să aducă pace între neamuri.

— Da, da, scutește-mă! zise el nervos. Am mai auzit chestia asta că, dacă neamurile se vor unii, cea care a dat viață primilor născuți din fiecare neam se va întoarce din negura timpului și va tuna și fulgera peste noi. Acum vreau să știu ce legătură are Roxana cu toată treaba asta.

— Mai sunt câteva săptămâni până ce Saturn își va schimba poziția, vorbi îngrijorată femeia din Neamul Corbilor. Degeaba a capturat-o Radu atunci, poziția planetelor nu permitea ca ea să treacă la un alt neam, dar curând acest lucru va fi posibil.

Vorbele ei mi-au amintit de tot ce învățasem despre magie și vrăjitori, despre cum anumite vrăji sau ritualuri depind de poziția planetelor. Mă rog, ce am prins de pe la alții, căci pe mine nu se deranja nimeni să mă învețe. În trecut, singura care mi-a mai explicat unele chestii a fost bunica prietenei mele. În rest, am aflat totul pe pielea mea, iar de când am venit aici... aici rar vorbea cineva cu mine, singurul ce o

făcea era Ovidiu. El îmi povestea mereu când mă vedea ce chestii interesante îi mai predaseră tutorii lui, ce vrăji mai exersase de când își moștenise puterile de la... Mă durea sufletul să mă gândesc la ea.

Ovidiu crescuse destul de mult în ultima perioadă, însă, ca orice copil, încă se mai ținea de șotii. Dacă ar fi trăit, sunt convinsă că Nicol ar fi fost mândră de el. Și eu eram. Singurul care nu împărtășea acest sentiment părea să fie Radu. Aveam uneori impresia că pune prea multă presiune pe el, că îl forțează prea mult, că are așteptări mult prea mari de la un copil de 9 ani.

— Tot atunci are de gând și Bogdan și Cerbii care îi sunt loiali să se reconvertească, le spuse Camelia. Nu putem să-i lăsăm să o facă. Trebuie să-i împiedicăm, nu putem lăsa să se întâmple cu acest neam ce s-a întâmplat cu Șoimii.

— Nu-mi pasă de Șoimi și de Cerbii tăi, se răsti Liviu. Și cu atât mai mult nu-mi pasă de Corbi. Vreau doar să știu cum o putem salva pe Roxana.

— După mijlocul lunii decembrie, Saturn va ieși din Săgetător și va intra în Capricorn, spuse Corbul. Radu va avea nevoie de multă energie pentru ca planul lui să reușească și ritualul să meargă bine. Peste două săptămâni, se va retrage la locul lui de meditație. Nu știu exact unde anume e asta, dar important e că

jumătate din Corbii ce păzesc conacul vor merge cu el.

— Mie îmi sună a capcană, comentă Liviu. Frumoasă încercare, dar nu. Daniela, hai să mergem!

Liviu a vrut să părăsească cercul, dar bărbatul ce venise împreună cu Camelia se puse în fața lui, împiedicându-l să iasă.

— Te rog, îi spuse el. Avem nevoie de ajutorul tău și știu cât e de importantă ea pentru tine.

Am rămas puțin surprinsă. De ce eram eu atât de importantă pentru el? Abia dacă îmi mai aminteam dacă ne cunoscusem sau nu. Dacă fata aceea din neamul lui nu i-ar fi rostit numele, nici nu aș fi știut cum îl cheamă. Liviu rămase și el surprins de îndrăzneala și vorbele bărbatului. Îl analiză din cap până-n picioare, apoi se întoarse spre Camelia și-i spuse:

— Poate că nu diger eu prea mult nebulina voastră cu unirea neamurilor, dar undeva e o logică. Ceea ce nu înțeleg e de când s-au implicat și oamenii în războiul nostru? Ce caută un simplu muritor printre noi?

O spuse în așa fel încât părea că numindu-l om era o insultă. De asta nu am putut să identific din ce neam făcea parte acel bărbat. De asta mi se părea diferit, de asta nu avea o aură magică care să-l înconjoare, pentru că era un simplu om. Nu era un vrăjitor, ca noi.

— Sunt aici doar ca să ajut, se scuză el umil

și făcu un pas înapoi. Nu vreau să mă implic mai mult decât e cazul.

— Marian are și el rolul lui în această poveste, spuse Camelia. Dar din moment ce tu nu îi dai crezare, de ce m-aș mai obosi să îți explic.

Marian? După atâta timp, îi aflasem numele, însă nu îmi zicea nimic. Amintirile mele erau neclare, iar femeia aceea care apărea mereu când mă priveam în oglindă, femeia aceea care semăna cu mine parcă mai rău le răstălmăcea.

— Să zicem că m-am tâmpit, spuse Liviu. Să zicem că accept. Deși am senzația că ea e aici doar ca să scape de Radu, nu mă încântă cu nimic să înlocuiesc un conducător al neamului cu un altul. Dacă nu mă înșel, tu erai una din *haremul* lui?

— Ai dreptate, confirmă femeia. Sunt aici pentru că vreau să scap de Radu și de modul în care a condus el până acum neamul meu. Cum ai spus și tu, eu fac parte din *haremul* lui, dar m-am scârbit de el și de ce s-a ales de neamul nostru. De ce ar fi acesta un lucru rău? Ne putem ajuta reciproc. Eu te ajut să o recuperezi pe Roxana până nu e prea târziu, iar voi vă asigurați, când va veni vremea, că Radu nu o să mai prindă un răsărit.

— De ce aș crede un corb? întrebă Liviu dezgustat. Pe lângă asta, suntem o mână de oameni, cum le vom face față atâtor Corbi?

— Atunci crede-mă pe mine, interveni fata de lângă el. Poate că vorbele ei nu te conving, dar te rog eu să accepți. Eu sunt din neamul tău, nu al ei. Eu îți cer să faci asta, pentru mine, pentru fiecare membru din neamurile noastre care a murit într-un război inutil. Avem nevoie de tine, așa cum tu ai nevoie de noi.

— Nu am nevoie de nimeni!

— Serios? De câte ori nu ai mai încercat în trecut să dai de ea sau să te infiltrezi în conacul lor și aproape că ai pierit? În plus, avem nevoie de tine să mai faci un lucru.

— Ce anume?

— Nu doar să lupți alături de noi ca să o recuperăm pe Roxi. Am vrea... am vrea să vorbești cu Ștefan.

— Poftim? De ce aș face asta?

— Vă puteți folosi de puterea lui de-a trece neobservat ca să îi luați pe cei care păzesc conacul prin surprindere, spuse femeia a cărui chip nu îl puteam vedea. Iar eu vă voi ajuta din interior. Radu nu mă va lua cu el, deci am să fiu acolo în noaptea aceea.

— Uite, zise Liviu îndreptându-se spre Camelia. Tu știi cel mai bine dintre toți că Ștefan a luat-o razna rău în ultima vreme. Când a pierdut-o pe Monica, am crezut că trece printr-o fază, că își va îneca amarul o perioadă în alcool și femeii și va reveni la normal după ce se va răzbuna. Dar după ce Radu i-a făcut felul lui Nicol, a fost mai rău.